

bede ham betænke, at navnlig i den Tid, han nævnte, da Finantsloven blev færdig ved Juletid eller i Begyndelsen af det nye Aar, havde Rigsdagen kun en mindre Part af det finantsfelle Arbejde. Rigsraadet havde jo paa den Tid alle de saakaldte Fællesanliggender og deriblandt da hele Landets Forsvarsvæsen, som ikke var det mindst Vidtløftige. Naar der endvidere blev nævnt, at naaget der ogsaa den Gang var Kampe, kunde det dog lykkes, endog saa i et kort Tidsrum, nogle faa Dage, at opnaa Enighed, og at man sølgelig maatte gaa ud fra, at det Samme vilde kunne lykkes endnu, vil jeg dertil sige: Ja, det er meget muligt; men ogsaa der skal jeg gjøre den Bemærkning, at Diebliffets Kampe og Brudninger maasse dog ere af en noget anden Natur. Vi have jo nu i en Række af Aar levet under temmelig abnorme Tilstande, og det er vist ikke saa ganske lidt det, der har Skylden for, at Finantslovbehandlingen vanskeliggjøres og i hvert Fald forlænges i betydelig Grad. Jeg skal ikke unnlade at minde om, at ogsaa den Forandring, som blev foretagen i Grundloven i 1866, har sin Skyld i de nu forhaanden-værende Kampe, og jeg kunde maasse føie til, at ogsaa den ærede Ordførers Grundlovsfortolkninger kunne bære deres Part af Skylden. Men naaget jeg ikke skal fordybe mig i den meget ærede Ordførers temmelig vidtløftige Argumentation for, at de saakaldte midlertidige Finantslove ikke ere stemmende med Grundloven, skal jeg dog blot endnu sige dette, at en Bevisførelse eller et Argument, som den ærede Ordfører brugte i Slutningen af sit Foredrag, næsten gav mig en Formodning om, at den hele Maade, hvorpaa den midlertidige Finantslov nu søges bekæmpet, maasse — det faar i alt Fald Udseendet deraf — luidt saa meget er bestemt til at dække Tilbageetog fra at optage den tidligere i alt Fald saavel i Pressen som ogsaa mundtlig bebudede Konflikt paa selve Finantsloven. Den ærede Ordfører sagde nemlig, at Ønsket om at drage Spørgsmaalet om de midlertidige Finantsloves Lovmæssighed frem netop havde været en af Grundene til, at man tog Finantsloven uden Forandring; der vilde jo ellers knap nok være blevet Tid dertil. Altsaa, jeg faar ud deraf, at den ærede Ordfører i Grundten har forsøgt at dække lidt over det Tilbageetog, som man maasse dog med nogen Ret kan kalde det, der er sket, efter hvad der tidligere har forlydt om, at Finantsloven baade trengte til og burde ændres endog i meget betydelige Retninger. Jeg skal for ikke at forlænge Debatten, og da jeg tror, at det paa Forhaand er givet, hvorledes Udfal-

det af Afstemningen vil blive, endnu kun minde om, at Betænkningen i sin første Spalte udtaler, at Udvalget maa ganske billige, at Regjeringen har indbragt det foreliggende Forslag. Paa næste Spalte hedder det midlertid fra Udvalgets Flertal, at det under de foreliggende Forhold overhovedet ikke tror at burde tilraade Thinget Vedtagelsen af nogen- somhelst midlertidig Finantslov. Naar det er Tilfældet, saa forstaaer jeg ikke, hvorfor det billige, at Forslaget er indbragt. Men det faar nu at være. Jeg nævner, at Betænkningens anden Spalte tyder naturlig hen paa, at Finantsloven temmelig sandsynlig vil vedtages om et Par Dage i den Skikkelse, den har, saa der ikke vil blive Brug for den midlertidige denne Gang. Men saa kommer der i Betænkningens sidste Spalte en Sætning, som forundrer mig endnu mere. Den lyder nemlig saaledes: „Udvalgets Flertal maa tilraade Landsthinget at holde paa, at Finantslovbehandlingen, hvad enten Thinget maatte vedtage det oversendte Finantslovsforslag med eller uden Ændringer, ikke bør udstrækkes over den 31te Marts d. A.“ Der- som det nu skulde blive besluttet at ændre Finantsloven og at lade den gaa tilbage til Folkethinget, saa formaar jeg ikke at se rettere, end at en Forkastelse af den midlertidige alligevel vilde være forhastet, og saa kommer det Spørgsmaal, jeg ønsker at stille til den ærede Ordfører, til at lyde saaledes: hvilke Midler, hvilke Udveie har han saa tænkt sig, idet der som bekjendt foruden idag endnu kun er to Dage tilbage af dette Finantsaar, hvad vilde være blevet Følgen, dersom man havde forkastet den midlertidige Finantslov idag og sendt Finantsloven tilbage til Folkethinget maasse paa Mandag, hvad vilde man have gjort paa Tirsdag? Jeg tror, at en tydelig og klar Beparelse af dette Spørgsmaal, som jeg maa formode ligger temmelig nær og paatrænger sig ikke blot mig, men en Del flere, vil have Interesse for ikke saa ganske faa.

Ordføreren (Mazén): Jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at forjaaviddt den ærede sidste Taler (Clausager) henviste til, at Rigsdagen tidligere havde haft en mindre Part af Finantsvæsenet til Behandling, var der dog ogsaa de Tider, navnlig inden Fællesforfatningen som frem, og netop medens Konflikten med Ministeriet Østved stod paa, hvor den havde en større Part deraf. Naar den ærede Taler dernæst talte om, hvad der havde forlydt o. s. v., tør jeg maasse tillade mig i al Beskedenhed at sige, at hvad der saaledes forlyder, skal man ikke altid stole paa; somme Tider er det ikke rigtigt, og saa